

Dage. Imidlertid er det jo ganske umuligt at fælde nogen egentlig Dom om, hvorledes denne Ordning vil virke. Vi nære fra vor Side det bedste Haab om, at Loven skal blive til Gavn for Landets Arbejdere, og vi nære bestandig den Tro, at ligesom det gennem Aarene har vist sig, at de Ideer, vi have ført Ordet for, dog Tid efter anden tilegnes af større og større Kredse af Medborgerne, saaledes vil ogsaa, naar Loven har virket nogle Aar, den Erkendelse vokse frem, at Staten har en Pligt til at gaa videre paa dette Omraade og til i endnu højere Grad, end denne Lov gør det, at lette de arbejdende Klasser den Byrde, det er at skulle klare sig overfor Arbejdsløsheden og dens Følger.

Jeg nævner i denne Forbindelse, at det ikke alene er i Form af Understøttelser, at vi fra vor Side have søgt at mildne Arbejdsløshedens Følger, men at vi ogsaa have foreslaaet et mere effektivt Middel ved bestandig at fremholde Nødvendigheden af en Forkortelse af Arbejdstiden. Dette Krav opfattes jo endnu i mange Kredse som meget revolutionært og møder megen Modstand. Det er imidlertid min Tro, at Opfattelsen i saa Henseende Tid efter anden vil forandre sig, og jeg ser med Haab hen til den Dag, da vi i Landstinget kunne blive i Stand til ved Lov at fastsætte Arbejdstiden til 8 Timer daglig — et Lovforslag herom foreligger jo allerede i dette Øjeblik paa Folketingets Bord.

Med disse Bemærkninger skal jeg i øvrigt slutte mig til de andre ærede Tale- res Anbefalinger, idet jeg udtaler min relative Tilfredshed med Loven i den foreliggende Skikkelse.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Jeg skal ikke komme ind paa nogen af de Enkeltheder, som den ærede sidste Taler nu omtalte. Jeg har udtalt mig om dem i det andet Ting, og da det nu fra alle Sider er sagt, at man vil bidrage til, at Sagen kan gaa uforandret gennem Tinget, er der jo ingen Grund til igen at optage en Diskussion derom. Kun skal jeg sige, at naar det ærede Medlem fremdrog Spørgsmaalet om at lade Fagforeningerne lede hele denne Sag, saa ved det ærede Medlem jo meget godt, at en Fastholden af noget saadant vilde være ensbetydende med, at man slet ikke fik nogen Lov. Det faktiske Forhold er jo sikkert dette, at man fra mange Sider, fra hvilke man har ydet sin Tilslutning til dette Forslag, egentlig mener, at der burde være endnu

strengere Sikkerhedsbestemmelser, end der alt er, saa den Vej, det ærede Medlem tænker, man kunde gaa, vilde det sikkert vise sig ganske umuligt at samle nogen som helst Enighed om.

Jeg ser heller ikke nogen Grund til at komme ind paa nogen Diskussion med det ærede Medlem om, hvem der egentlig har Æren for det foreliggende Resultat; det vilde ganske sikkert være ørkesløst. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem, ligesom man i Almindelighed har for Skik fra det ærede Medlems Partis Side, vil blive ved at sige, at alt godt i social Henseende kommer fra Socialdemokratiet, og jeg vil lige saa bestemt bestride det. Jeg for min Del giver i første Række den nedsatte Kommission og derigennem alle politiske Partier Æren for Resultatet.

Jeg vil meget takke for den varme Tilslutning, der er ydet denne Sag. Det er mig en Glæde, at den smukke Enstemmighed, som der er lykkedes at opnaa i Kommissionen, ogsaa er naaet her paa Rigsdagen.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingene.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Hjælpekasser.

(Første Behandling findes i Tidenden, Sp. 135 ff.; Udvalgets Betænkning i Tillæg B., Sp. 2321.)

Lovforslagets Paragraffer og de stillede Ændringsforslag sattes til Forhandling.

Ordføreren (Sonne): Som det fremgaar af Udvalgets Betænkning, har Udvalget delt sig i et Flertal og et Mindretal. Flertallet staar for sit Vekommende, paa en enkelt Undtagelse nær, samlet om samtlige Ændringsforslag fra Nr. 2 til Nr. 22. Mindretallet derimod indskrænker sig til at stille et enkelt Ændringsforslag, nemlig Forslaget under Nr. 1. Dette Ændringsforslag gaar imidlertid ud paa intet mindre end at foreslaa, at den nugældende midlertidige Lov af 29. Marts 1904